

(διόλκιε = διβόλιζε). 4) Ἰσοπεδώνω τὴν ὀργώθεισαν καὶ ἀναρεῖσαν γῆν διαλύων δι' ἰδίου γεωργικοῦ ἐργαλείου τοὺς γῆκους τοῦ χώματος *Λεξ. Βλαστ.* 297. Συνών. διβόλιζω, σβαρνίζω.

Μέσ. 1) Προαισθάνομαι, προβλέπω Κρήτ.: Ἄσμι. *ἄχι κι ἄς ἀνακόβγετο καὶ νὰ 'θελε τὸ ξέρεη,* *νὰ 'σφαζε τὸν Ἀράπη του 'ς τ' αἰ-Γιανγιού τὰ μέρη.* Ἡ σμ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. πρῶξ. *Ε* στ. 587 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «ὦφεν καὶ πῶς τὸ 'κόβγουσου;» 2) Εἰκάζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω Κρήτ.: «Ὅσον ἄργειε, τόσο δ' ἀνακόβγετο πῶς τὸν ἐφίλησεν ἡ μάνα του καὶ τοῦ ξέχασε (ἐκ παραμυθ.) Συνών. κατὰ λαβαίνω, νοιώθω.

Μετοχ. 'νεγκομμένος, μεταφ. ὁ ἄξιος νὰ χαθῇ, νὰ καταστραφῇ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου πρὸς ἐπίπληξιν ἢ πρὸς δήλωσιν δυσαρρεσκείας, ἀλλὰ μετὰ τινος οἰκειότητος Πόντ. (Χαλδ.): 'Νεγκομένε, ντό δουλείας εἶν' ἀτὰ ντ' εὐτάς! (χαμένε, τί ἔργα εἶναι αὐτὰ ποῦ κάμνεις;) Τὸ 'νεγκομένον, 'κ' ἐθέλεσεν νὰ πάη! (τὸ χαμένο, δὲν ἠθέλησε νὰ πάγῃ!)

ἀνακρόψιμο τό, ἀμάρτ. 'νεκρόψιμον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρόφτω.

Κλαυθμηρὸς λυγμός: Τὸ παιδὶν ἔχει 'νεκρόψιμον.

ἀνάκραγμα τό, *Λεξ. Βλαστ.* ἀνάκραμα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνάκρασμα Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,255 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 2 10

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

1) Κραυγὴ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Βλαστ.*: «Ἐνα ἀνάκρασμα βροντόφωνο πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στήθηα τοὺς Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν. || Ποίημ.

Παίζει γοργὰ 'ς τὸ χέρι της τὸ δυνατό κοντάρι,
'γροικεῖται σὰν τρομαχτικὴ βροντὴ τ' ἀνάκρασμά της
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνακραξιά. 2) Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ'!* (ἀρά). Συνεκδ. καὶ ἐπὶ τοῦ διαβόλου αὐτόθ.: *Ἀνάκραμα νὰ μὴν ἔξ' κι νὰ τοὺν φάῃ οὐ λύκους!* (λέγουν τὴν ἀράν, ὅταν ἀναφέρουν τὸν διάβολον). Συνών. ἀνάκραγο.

ἀνάκραγο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Ἡ δύναμις πρὸς τὸ κράζειν, ἐπὶ πτηνοῦ ἀσθενοῦς: *Δὲν ἔχει ἀνάκραγο.* Συνών. ἀνάκραγμα 2.

ἀνακράζω Δ.Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,207 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73 — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ. ἀνεκράζω Α.Κρήτ. ἀναγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀγκράζου Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνακράζω.

1) Καλῶ τινὰ συνήθως μεγαλοφώνως Κρήτ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — *Λεξ. Περίδ.* Ἡπίτ.: *Ἀνακράζω τὴν αἶγα Κρήτ. Ἡ -ρ- ὄρθα ἀνακράζει τὰ πουλλὰ αὐτόθ. || Ποιήμ.*

... Ἐμπρὸς τοῦ λαβωμένη
ἐμούγγριζε ἡ φοράδα του, τὴν ἀνακράζει ὁ διὰκως
κι αὐτὴ μ' ἓνα χλιμίτισμα τὸν χαιρετᾷ καὶ πέφτει
ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Σὰ λιθοσώρι ὁ χρυσαστὸς ἀτάραγος κι ὁλόρθος
ἀνάκραζε τὸ ταίρι του μέσ' 'ς τοῦ γκρεμοῦ τὸ φρύδι
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 2) Παρορμῶ κύνα ἐναντίον τινὸς Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Πβ. ἀγγρίζω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγγρίζω.

ἀνακραξιά ἡ, ΣΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,188

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακράζω.

Κραυγὴ: Ἀνακραξιὲς χαρούμενες ἀχολογοῦνε. Συνών. ἀνάκραγμα 1.

ἀνακρεμαλίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνεκρεμαλίζομαι Κάρπ. ἀνεκρεμαλιέμαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κρεμαλίζω.

Μέσ. κρεμῶ τὸν ἑαυτὸν του, κρέμομαι: Ἀνεκρεμαλιέμαι 'ς τὸ 'εντρὸν σὰν τὸ σταφύλι ('εντρὸν = δένδρον).

ἀνακρέμασι ἡ, Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Συκεὰ Κορινθ.) — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.* ἀνεκρέμασι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἡ πρόσδεσις τῶν τελευταίων ἄκρων τοῦ στήμονος περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως εἰς ράβδον ἐξηρητημένην διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον διὰ νὰ πλησιάσουν ταῦτα μέχρι τῶν μιταρίων Κρήτ. Πελοπν. (Συκεὰ Κορινθ.): *Ἐ τὴν ἀνεκρέμασι τ' ἀνυπαδικοῦ μου, ἅμα πέση ὁ γάρδιος, δὰ βγῶ νὰ 'δῶ εἶδα κοπέλλι δὰ κάμη ἡ -γ- ἀδερφή μου (ἐκ παραμυθ. δὰ=θὰ)* Α.Κρήτ. Συνών. ἀνακρέμασμα 1. 2) Συσσώρευσις νεφῶν ἀπειλούντων βροχὴν χωρὶς ὅμως νὰ ἐπακολουθήσῃ αὕτη Κρήτ.: Ἀνακρέμασι τοῦ καιροῦ. 3) Ἑλλειψις βροχῆς, ἀνομβρία, ξηρασία Κρήτ. — *Λεξ. Βλαστ.*: Ἀνεκρέμασι ἤπιασε κ' ἐδιράσα τὰ σπαρμένα Α.Κρήτ. Τοσονὰ γαιρὸ ἀνεκρέμασι δὲ δὸ ξανάκαμε αὐτόθ. Συνών. ἀβρεξιά, ἀβροχιά, ἀβροχίλα, ἀνεξιά, ἀνομπριά, ἀνυδριά.

4) Σιτοδεία, δυστυχία Πελοπν. (Βούρβουρ.): *Ἐγιν' ἀνακρέμασι πλεὰ γιὰ μᾶς, οὔτε μᾶστορης οὔτε μαστορίνα.*

ἀνακρεμασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκρεμασιὰ Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Μέρος κρημνῶδες εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Συνών. ἀνακρεμαστό (ἰδ. ἀνακρεμαστός).

ἀνακρεμασίδι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀνακρεμασίδι Χίος ἀνεκρεμασίδι Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακρέμασι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Λίθος ἐξηρητημένος διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀντίου διὰ νὰ κρατῇ διὰ τοῦ βάρους του τεταμένον τὸν στήμονα Χίος. 2) Ράβδος ἐξηρητημένη διὰ σχοινίου ἀπὸ τὸ ἀντίον, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας προσδέονται περὶ τὸ τέλος τῆς ὑφάνσεως τὰ ἄκρα τοῦ ἐξαντληθέντος στήμονος διὰ νὰ πλησιάσουν μέχρι τῶν μιταρίων Κίμωλ. Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνακρεμαστήρι, ἀνακρεμαστόξυλο.

ἀνακρέμασμα τό, Κρήτ. — *Λεξ. Δημητρ.* 'νεγκρέμασμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

1) Ἀνακρέμασι 1, ὁ ἰδ., Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. 2) Μέρος καθέτως ἀποκεκομμένον, μέρος ἀπόκρημνον *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἡ ράχι 'ς τὴν κορφὴν ἔχει ἀνακρέμασμα ποῦ οὔτε κατσίκια τ' ἀνεβαίνουν.*

ἀνακρεμαστὰ ἐπίρρ. *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός.

Ἀπὸ ὕψος: Τὸ νερὸ 'ς τ' ἀυλάκι τοῦ μύλου ἔπεφτε ἀνακρεμαστά.

ἀνακρεμαστήρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστόξυλο τό, Πελοπν. (Βυτίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακρεμαστός καὶ τοῦ οὐς. ξύλο.

Ἀνακρεμασίδι 2, ὁ ἰδ.

ἀνακρεμαστός ἐπίθ. *Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.* ἀνακρεμαστό τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακρεμῶ.

